

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,  
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74  
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802  
e-mail: [difuzare@edituraeikon.ro](mailto:difuzare@edituraeikon.ro)

Redacția: tel: 021 348 14 74  
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145  
e-mail: [contact@edituraeikon.ro](mailto:contact@edituraeikon.ro)  
web: [www.edituraeikon.ro](http://www.edituraeikon.ro)

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național  
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0083-8

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

**Beatrice SAMSON**

**FAD**

**E I K O N**

**București - 2019**

## SUMAR

|                                |    |
|--------------------------------|----|
| Umbra ce mă ține-n brațe ..... | 9  |
| Două picături de viață .....   | 12 |
| Nostalgii .....                | 15 |
| Oh, luna... ..                 | 20 |
| Definiția ta.....              | 23 |
| Reverii .....                  | 25 |
| Antagonism .....               | 31 |
| Neînsemnat .....               | 34 |
| Incomplet .....                | 38 |
| Noian de amintiri .....        | 47 |
| Am fost o frunză .....         | 49 |
| Nelegiuți .....                | 50 |
| Tavan de dorințe .....         | 51 |
| Renaște-mă .....               | 52 |
| Dor .....                      | 55 |
| Retorism .....                 | 57 |
| Neîncheiat .....               | 59 |
| Acasă .....                    | 61 |
| Îmi ești viitor .....          | 62 |
| Pierdut .....                  | 64 |
| Scânteii .....                 | 65 |
| Visători pierduți .....        | 66 |
| Monolog .....                  | 67 |
| Ce e dincolo de moarte .....   | 69 |

## Umbra ce mă ține-n brațe.

Umbra din negrul țipător al pupilelor lui dilatate mă lua în brațe și mă conducea într-o lume întunecată, în care se ducea o luptă acerbă dintre iubirea și orgoliul ce nu-i dădeau pace. Lumina ochilor pâlpâia molatică asupra mea, înecându-se în tăcerea revărsată cu lacrimile transformate în uscăciune și suferință. Îi dansam pe retină cu pași rapizi, dar exacti. Încercam să schimb peisajul încețoșat din privirea sa, să-i readuc petele de culoare vibrante ce-și urmau drumul alături de crenguțele subțiri de un verzui nisipos ce-i creștau ochii căprui. Pleoapele și împrejurul acestora erau rozalii, ca după plâns. Culoarea, însă, era proeminentă pe fața lui, colorându-i nasul și conturându-i buzele subțiri. Privea spre cer, deși simțea că locul lui nu-i acolo, sunetele din jur îl cutremurau și îl scoteau din minți. Cuvintele mele îl țineau viu și tânăr, dar știa că sufletul lui e îmbătrânit, întocmai ca al unui om încercat de viață. I se citea tristețea pe chip, era mai inocent ca niciodată, însă el nu se simțea așa. Nu-mi puteam da seama ce l-a doborât atât de ușor, dar cu atâta finețe. Nu lăsa să se vadă mai mult decât voia, rămânând un mister dureros de frumos. Îl priveam de sus, unde

stătea încremenit pe banca înghețată de murmurul sirenelor ce-l ademeneau spre apele reci și întunecate. M-am pironit în fața lui cu un zâmbet cristalizat și i-am aranjat părul.

– N-ai să-mi spui ce te îndeamnă gândul să faci... greșesc?

– Nici pe departe.

– Atunci ridică-ți privirea puțin și uită-te la mine.

Mă privea printre genele scurte. Puteam vedea potop și secetă în același timp, doar admirându-i ochii. I-am întins mâna și mi-a cuprins-o în brațe. Părea că asta așteptase de când mă văzuse, sau chiar mai de mult. Cedase în fața orgoliului, în fața preconcepțiilor și a șoptelor venite din toate direcțiile, iar acum mă privea doritor.

– Hai să dansăm! Știu că te va face mai bine.

– Fie...

S-a ridicat imediat la auzul cuvintelor mele, deși dorea să-și păstreze atitudinea de dinainte. Mi-a așezat mâinile pe pieptul lui și m-a cuprins de talie, lăsând o lacrimă să cadă în părul meu. Dansam pe Elliott Smith-*Between the bars* care se auzea de la o terasă apropiată. Salcia plângătoare ne cuprindea în inima ei cu frunzele-i plecate și se legăna odată cu noi.

– N-am știut niciodată ce te întristează.

– Sunt multe, însă unul din motive ești tu, cea fără de care n-aș putea face alegeri în viață.

– Te întristez pentru că?

– Mi-ai creat o dependență ce mă cutremură și, oricât de departe aș încerca să fug, pieptul îmi arde de dor.

– Nu pot să îți deslușesc cuvintele, dar te înțeleg.

– Nu știi în ce măsură mă înțelegi.

– Îți dorești să fugi, pentru că tot ce însemn eu te seacă de puteri și vrei să scapi, însă dacă pleci, mă vei căuta la nesfârșit.

– Te voi căuta și cel mai dureros e că nu te voi găsi, ceea ce mă va doborî într-un final.

– Poate că vei găsi fericirea...

– Poate...

În momentul acela ochii i se întunecară mai tare, iar lacrimile-i curgeau șiroaie pe obraji, rostogolindu-se până pe umerii mei. Mă strânse tare în brațe și mă băgă în geaca lui ca să-și ferească privirea. Lacrimile lui se transformară în lava ce-mi lăsase urme pe piele, iar toată ființa sa rămăsese umbra din negrul țipător al pupilelor mele ce mă îmbrățișează în nopțile reci.

## Două picături de viață

Alergam printre particulele de praf la fel de nesemnificative ca noi. Ne contopeam ca două molecule. Renășteam. Înviam din cercul morții. Linia de salivă trasată de-a lungul șirei spinării despărțea universul în părți egale, lăsând în urmă stelele uscate pe cerul gurii. Literele formate pe spatulele fin construiau baza iubirii. Formulele aveau ultima licărire în ochii-ți de cristal. Chimia nu mai însemna nimic. Făcusem istorie. Istoria războiului dintre rațiune și nebunie. Luna ne era singurul martor, era cea care aducea cu ea lumina anemică în care se ascundea întunericul biruitor. Lupii își scânceau urletele, scoțându-le vibrant din gâtlee. Urletele lor ieșeau însoțite de aburul acid pe nări, prin ochi și printre dinți. Înfricoșați de ceea ce urma, își plecau privirile acoperindu-și unul altuia cu botul urechile pleoștite și tremurate. Firele din blana zgrunțuroasă li se ridicau pe spatulele încovoiate, iar printre ele trecea ușor briza de pe muntele falnic ce le asigura adăpostul și siguranța zilei ce urma.

Le puteam simți teama, teama de înfrângere. Băteau

în retragere, ca noi să ne desfășurăm lupta în pace, fără ca ei să fie răniți. Tăișul lamei de pe limba mea făcea ca loviturile să fie resimțite abia după ce nu te mai priveam. Cuvintele te prădau și îți opreau respirația, te sufocau prinzându-te în strânsoarea fără de scăpare. Pielea-ți scăpăra de emoție, lăsați sângele să ți se prelingă din rănilor infectate de vanitate, ajungând să se îmbine cu lacrimile sărate venite din oceanele care băteau în fundul capului, ducând în adâncuri gândurile răătăcite. Afișai încântare printr-un surâs care mă-nghetea, erai invincibil, iar leziunile ți le vindecai cu o suflare. Roteam săbiile cu ambele mâini. Perspicacitate și finețe. Săbiile turnate din orgoliu și neîncredere se unduiau cu grație, smulgând din carnea-ți fiartă de durere priviri sincere și înecate de lacrimi nevinovate. Creasem potop, iar uragane zgomo-toase vuiau împrejurul nostru, aducând ploaia care curgea șiroaie, înmuindu-ne hainele și sufletele amăgite. Vântul plimba în aer spini și simbolurile neînțelese ale dragostei. Mi-am oprit taifunul deasupra creștetului tău preț de o secundă. Mi-ai alinat freamătul cu o mângâiere amplasată strategic pe inimă, unde ai topit cubul de gheață ce zăcea în pieptu-mi de milenii. Vorbeam aceeași limbă, dar nu ne-nțelegeam. Cuvintele nu mai aveau sens și se învârtteau în jurul nostru ca niște porumbei ai păcii. Soarele ieșea ca o cârțiță săpând și dând la o parte munți și copaci. Lupta se sfârșise. Stăteam înghenuncheați în fața vieții. Ceața se ridica din munți ca din niște plăcinte aburinde abia scoase din cuptor. Întunericul își luase tălpă-

Respira, ne părăsise de parcă nu dusesse laolaltă cu noi lupta și dispăruse odată cu luna. Puteam respira noul care ne întinsese în iarba îmbibată cu mirosuri adormitoare, îmbătându-ne plămânii și aruncându-ne într-un vis adânc. Planam în vid, nedelegând strânsoarea mâinii ce ne-a legat.

Acolo, în iarba arsă de dor, luaseră naștere două picături de viață ce scliffeau sub soare.

Se iubeau și încă o fac.

## Nostalgii

- Hai să dormim îmbrățișați!
- Și dragostea-i incorporată?
- Ca întotdeauna. Ai uitat?
- Nu mă simt bine, vreau să... dorm.
- Tocmai ce ziceam. Hai, îmbrățișează-mă strâns! Înconjoară-mi trupul cu brațele-ți calde, vorbește-mi duios, șoptește cum știi tu mai bine!
- Să-ți zugrăvesc în minte iluzii cu care să te zbați zilnic în amăgire?
- Ce vrei să spui?
- Ți-am spus că nu mă simt bine... mă simt pierdută.
- Iar în constelații?
- Nu, nu! E diferit.
- Păi, spune-mi!
- Tot ce simțeam deunăzi s-a dispersat în fiecare

stea, planetă sau colțisor al lumii noastre. S-a dus și nu am idee dacă se va întoarce. Îmi pare rău...

– Ești sigură? Poate că una din cărțile tale a...

– Nu-s sigură de ceea ce simt, dar știu că n-am de gând să te rănesc în vreun fel.

– Asta o să-mi afecteze cumva somnul...

– Știi bine că eu nu mai fac promisiuni de multă vreme. Când te-am cunoscut, mi-am promis mie că am să te îngrijesc, oricare ar fi împrejurările și relațiile dintre noi. Am ajuns la concluzia că direct sau indirect voi face să fii bine. Sentimentul ăsta e pătrunzător și trezește în mine multe altele.

– Vei fi protectivă?

– Într-adevăr.

– Păi, nu mă deranjează. Ba, dimpotrivă, vom...

– Nu! Eu sunt cea care va avea grijă de tine. Voi fi aici în calitate de bună prietenă. Deși suferința mea va crește treptat, iar tu te vei apropia de o altă ființă, îmi voi ține promisiunea. Vreau să lupt până în final pentru ce mi-am propus. Siguranța trupului și a sufletului tău vor fi mai presus de celelalte nevoi ale mele. Asta până când îți vei găsi aleasa și-ți vei forma o familie. Acea este limita și o voi respecta, considerând că ai ales bine, iar cea de lângă tine mă va înlocui cu succes...

–...

– Tu plângi? Nu plânge, tocmai de aceea sunt aici, să îți fie bine.

– De ce?

– Cred că ăsta mi-e destinul, odată ce ți-am oferit ce aveam mai de preț trebuie să îl țin în siguranță.

Lacrimile i se înșiruiau lin pe obrajii rumeni, iar eu i le culegeam cu vârful degetelor. Secundă de secundă îmi treceam mâna prin părul lui castaniu. Ochii îi erau ațintiți în cearceafurile albe. Duceau spre verde, acum, înecați în tristețe și ascunși după suspinele greoaie. Îl priveam ca și când ar fi fost al meu, deși cunoșteam contrariul. Nu îmi aparținuse și nu avea să-mi aparțină vreodată. Cedând tuturor cuvintelor mele grele și-a aplecat capul ca la rugăciune.

– Pune-mă să fac ce vrei tu, uită-mă, urăște-mă și pleacă, numai nu-mi cere să fac la fel. Nu te pot uita și nici nu mă pot opri din a te iubi. Știu, greșesc adesea și nu mai vreau să te rănesc, nu îmi purta de grijă.

I-am ridicat capul în palme și l-am privit în ochii îndurerați.

– Tu n-ai grijă, vom fi bine.

Și-a așezat capul abia sărutat în poala mea. Fruntea

îi ardea, iar sărutul parcă îi lăsase urme pe pielea încrețită. Mai suspina, dar încet.

– Încearcă să mă uiți, te implor! i-am șoptit în grabă.

– Ai spus că nu mă vei răni!

– Asta e cât se poate de adevărat.

– Atunci vei înceta, deoarece cuvintele tale sunt săgeți îmbibate în otravă și improșcate în trupul meu slăbit de suferință.

– Ai început să vorbești ca mine.

– Era momentul să mă adaptez lumii tale, care-i cu totul diferită, ce-i drept...

– Fie, hai să dormim!

În secunda următoare s-a ridicat și și-a îndreptat umerii. Semăna cu un soldat venit de pe front, încărcat cu răni inofensive, dar învingător. Părea de neclintit, și câștigase. M-a cuprins în toată bunătatea lui, făcându-mă să mă simt mai ușoară decât o pană purtată de vânt, mi-a mângâiat părul și mi-a sărutat creștetul. Tot ce însemnasem eu pe cearceafuri, cuvintele rostite și acțiunile neîmplinite încă, înțelesese, și cu o suflare caldă le împrăștiase în zare, dându-le uitării.

– Pieptul îți arde, greșesc?

– Așa-i...

Îmi așezase mâinile pe pieptul lui și ne înveli cu lumina lunii, atât de împăciuitoare la momentul respectiv.

– Pieptul îți arde, căci tot ceea ce credeai pierdut s-a întors din stelele, din planetele și din fiecare colțișor al lumii noastre.

– M-ai întregit?

– Te-am întregit.